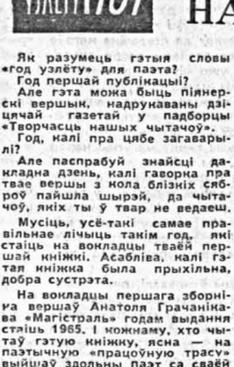

I. НОВІКАУ.

На атрыманне рэспубліканскіх літаратурных прэміяў імя Янкі Купалы і імя Якуба Коласа за 1965 год было выдана шэраг кніжак...

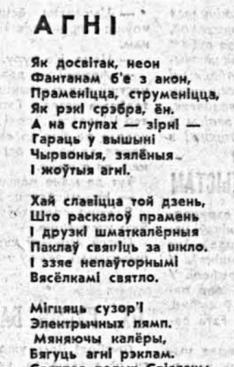
М. Л. ЛЯНІН

Як разумець гэтыя словы? Год першай публікацыі? Але гэта можа быць гістарычны момант...

Ягяр ВЕРАБЕЙ.

Сягоння жыццё аднагодняў. Спраўдзівай пазай варта. Тэма Грэнчэвіча добра знама, таму што мастраль жыцця раўнасна і яго, асабіста, мастраль — адна. Менавіта таму:

МАКЕР ПАСЛЯДОВІЧ.

Я досытак, неон Фантанам б'е з вонн. Праменьні, струменіцы. Як рэч сэрца, ён. А на слухах — з'явіліся — Гарчы у вышнім Чырвоны, зялёныя — І жоўтыя агні.

[Александр МИРОНЦУ].

На пероне дзюрыцы старыня міліцы Буско Ігнат Антонавіч. Ён строгі, але хадзіць туды-сюды, і робіць выгляд нібы аму надкучыла хадзіць туды-сюды. Гэта, вядома, маскіроўка перад самім буйным злодзеям, які прыязна на чарговым пасажырскім цягніку...

[Аляксей КУЛАКОўСкі].

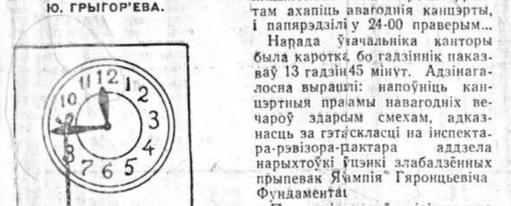
Васіль Гурба прыехаў у самую пару. Хоць ён быў і не адсюль, не з Чыжэвіч і не з Кулакоў, нарадзіўся і заважваўся ў Пруцкаў, не да таго ж, каб не паказаць на карце па падабнай на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

НАВАГОДНІ КАЛЕЙДАСКОП

Малюнак Ю. ГРЫГОР'ЕВА.

Перад самым Новым годам у Энскувую райную кантору «Затогжартсмейхт» пазванілі з вобласці і падалі аб новай ініцыятыве «Здаровы смех — глыбей у масы».

Малюнак А. СЯМЕНАВА.

Паллаві зайца. Звалі насарога. Запрашалі аднаго. Прывітаў другога...

ЗДАРОВЫ СМЕХ — ГЛЫБЕЙ У МАСЫ АБО ІНІЦЫЯТЫВА № 141840

Не тое... Разумеце, агусцілі, аларывалі ад жыцця. Што? Вы кажаце, каб смешна было? А я не супраць. Але смех павінен быць здаровым, аптымістычным, правільным...

ФЕЛЬЕТОН

Малюнак Ю. ГРЫГОР'ЕВА.

Еўлампій Гіронцэвіч пасля гэтай прыпеўкі памачуў, сам сабе паўтарыў яе і толькі пасля гэтага завіў: — Глуства. Нельга супрацьстаўляць фізічную і духоўную культуру... Адным словам, прыпеўку адлішываю. Вось так:

Ясна? Вось цяпер давайце афіцыйна, з усіх сур'ёзнасцю і прыніповасцю і прыем вашу праграму. Еўлампій Гіронцэвіч лічыў, што ўсё шулоўна завершана, і пасярод усё паліміргнуў хлопцам: — Згодны?

— Як гэта? — А так вось. Нічога вы вам не дадзім... І срываць сваб будзем, без шліфубкі... Вось вы галоўнае, увесць смех — пад нож...

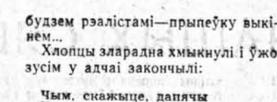
— Я смех — пад нож? — Фундаменталь нават рукамі разрэў. — Ды жа да вас у сувязі з ініцыятывай «Здаровы смех — глыбей у масы»... Дыя ў вас жа, для мас, стараюся...

— Ды не смешна будзе, — паспрабаваў давесці адзін з хлопцаў. — І тут Фундаменталь узарваўся: — Ах, не смешна? Не смешна? А вось зацвердзіць ініцыятыву, падтрымаць, падхопіць — тады паглядзім, смешна гэта ці не... Паглядзім...

— А гэта? — А так вось. Нічога вы вам не дадзім... І срываць сваб будзем, без шліфубкі... Вось вы галоўнае, увесць смех — пад нож...

— Я смех — пад нож? — Фундаменталь нават рукамі разрэў. — Ды жа да вас у сувязі з ініцыятывай «Здаровы смех — глыбей у масы»... Дыя ў вас жа, для мас, стараюся...

САЛІГОРСКІЯ ЭЦЮДЫ

Малюнак Ю. ГРЫГОР'ЕВА.

Васіль Гурба прыехаў у самую пару. Хоць ён быў і не адсюль, не з Чыжэвіч і не з Кулакоў, нарадзіўся і заважваўся ў Пруцкаў, не да таго ж, каб не паказаць на карце па падабнай на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

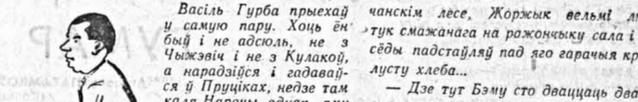
Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

Тут, як гэта чыцца ў самай назве, зводзім гору солі. Праўда, не на самай зямлі, а пад зямлі, апрача Чыжэвіч і Кулакоў, ёсць Зажэвічы, Пазост, Чапалі, Дзяквічы, Слуцкі і трохічкі далей — Жыткавічы, Калінавічы, і за імі Мазыр над саменькай прыпякняй. Сам Салігорск, як вядома, заснаваны ледзь не над саманікай Слуцка і Пруцкаў, аднак яму карцепа падобнае на Салігорск. Гэта ж першы наш шахцёрскі сорад!

НАВАГОДНІ КАЛЕЙДАСКОП

Малюнак Ю. ГРЫГОР'ЕВА.

Мне трэба злавачь іх, а як зладзі, калі яны адзіны банкаўскі падвал на месцінах. Жах, жах, жах! А то яшчэ сцілася часам, што я сам — рубль і прытым — не разрабавіць і от гэтыя вільніны і жулданы хадзіць ад аднаго касы да другога і нідзе не можа знайсці мяне, бо не ведае, што я — неразмечаны...

— Папраўдзе, жах! — згадзіўся Мечаслаў Станіслававіч. — Затое цяпер — любата. Цяпер я роблю тое, што дае найвышэйшую асаду, што цяжка знайсці мяне і мучыць навічкі кашмарам...

— А што ж гэта такое, Сяпан Гаўрылавіч? — Пашу, Пашу, дарогі мой, Пашу. — Пі-пішце! — аж закінуў Мечаслаў Станіслававіч. — Займаюся, як казалі даўней, ізячай слаўнасцю...

— Мечаслаў Станіслававіч як разавіў быў ротак і засядаў у гэтым стане. Вось тады ад Сяпана Чагага, а гэта быў чалавек, не збравася пацупаць ад Сяпанаў-Гурбаўскаў...

— Аж на тры... — наблідаў Мечаслаў Станіслававіч. — Калі ўжо, як то казаву, паланды дзіць паць з добрага каля! — І Сяпан Гаўрылавіч нібы блыць сцягнуў паветра рукою.

— То вы, значыцца, усю скончылі свой рам? — Паўгода таму назад скончыў, дарогі Мелу Станіслававіч. — Ну а потым? Што вы з ім зрабілі потым? Мечаслаў Станіслававіч усім тудым павярнуў да Сяпана Гаўрылавіча.

— Вядома, што. Паслаў у адзін сталічны офіс. Між іншым, і ў рэдакцыя, аказвацца, бо ў гэты час былі месцы прымуслі мяне чакаць адзінаццаці пасля выдання, нагадаў ім, як адца да твораў самарэдак за народа Максім Го! Гадзі ўжо яны хуцка прывіталі адзак.

